

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Lord Denmor je tole rekel barantaču Girtyju:

— Dobro je. Girty pojdite k Savanom in jim recite, da ponujam mi. Naj pošljejo k meni, može ki se bodo pogajali. V treh dneh hočem imeti odgovor. Če se ne zgodi v tem roku, jih napadem.

Razveseljen odvrne stozosledec in barantač:

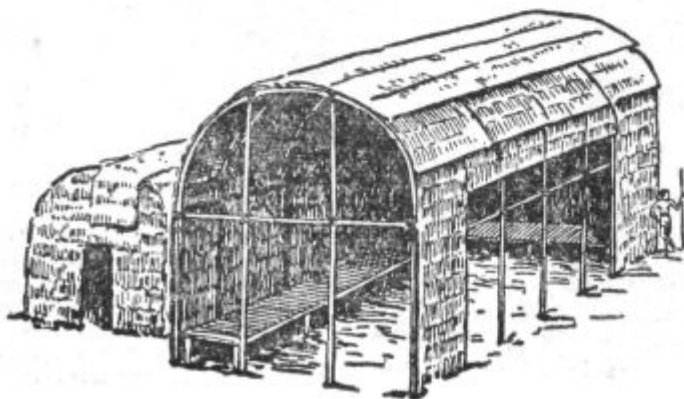
— Pričakoval sem, da se bo to zgodilo, lord. Hvaležen sem vam. Zdač bom videl, ali se da s Kornstalkom pametno govoriti.

Lord je dal stezosledcu še nekatera točna navodila, potem se je poslovil od njega in se je vsedel pred nerodno zbitizo mizo v kolibi.

Kakor že tolikrat, se je tudi danes spet sklanjal nad zemljevidom, ki si ga je bil sam narisal in ga razgrnil po mizi. Razmišljal je o dogodkih zadnjih dni. Nikdo v njegovi okolici ni vedel, v kakšni nevarnosti je bil lord Denmor s svojo »armado«. Le sam je slutil in naposled spoznal, kaj je pomenilo, ko so mu sli javljali, da so Indijanci nenadno izginili pred njimi in da so vsi bojovníki zapustili Čilikot. On sam je spoznal Kornstalkov vojni načrt: naj-

prej pobiti generala Levisa ob Kanavhi, potem mu pade tudi lord v pest, ker bi se gotovo upal predaleč v indijansko deželo. In lord Denmor je vedel, kako pravilen je bil ta račun: če bi Kornstalk resnično pobil in premagal generala Levisa, bi poraz angleškega orožja spravil še poslednja omahujoča indijanska plemena na Kornstalkovo stran. Tada bi tudi Leni Lenape, ki so že itak dolgo hlepeli po maščevanju in skalpih in so bili kot bojovníki še boljši kakor Šavani, s podvojenim zaupanjem in junaštvom hiteli v boj proti guvernerju. Že zdaj so krvoločno prežali za hrbtom njegovih oddelkov. Ko je spoznal položaj, je dal lord Denmor takoj tu na visoki planoti pred Čilikotom zgraditi utrjen tabor, da tu pričaka poročila z juga.

Toda poročil ni bilo, pač pa je pred tremi dnevi prispel k njemu general Levis s svojimi četami. General je bil zaradi zmage nadut in lomišljav, prav tako njegovi bojovníki. Že vse te tri dni so Virginci zahtevali napad na Čilikot in kratkomalo iztebljenje Savanov. Samo angleške čete so bile lordu Denmoru privržene in zanesljive, to so bili vojaki, ki so znali ubogati. Njim

V takih hišah so prebivali karolinški indijanski rodovi, slični pa so bili tudi domovi trokezov. Ob lepem vremenu so bile kolibe zračne, ob nevihtah pa so se dale seveda zapreti z zavesami, spletenimi iz protja in ličja. Klopi ob stenah so bile za nočni počitek.

ni bilo treba kuhati maščevalnosti, njim ni bilo treba braniti domovine. Virginci pa so bili besni, ker še niso prišli v boj in ker so drugi že dosegli zmago. Generalovi ljudje pa so spet hoteli maščevati one, ki so padli ob Kanavhi. Kajti to so bili ob umiku z bojišča vendar opazili, da so njihove lastne izgube mnogo hujše kakor pri rdečekožcih.

Girty je sodel prav: mrtev Kornstalk ne more nikomur koristiti. Kako dolgo utegnejo tile kolonisti še ostati Angliji zvesti? Že v nekaj letih morda izbruhne upor. V tem primeru ne bi kazalo zavreči zveze s Kornstalkom, ki ga ubogajo Indijanci, od Lenapov do Miamičev. Nu, če jim v tem primeru pošlje dobre puške in dober smodnik — ne pa takšnega ničvrednega orožja, s katerim jih zdaj sleparijo barantači — potem naj kolonisti dobro pazijo. Ne bo se vedno spet ponavljalo, da bo v primeru trenutku padel indijanski čarovnik...

Grof se je dvignil: njegov sklep je bil gotov. Da, hotel je zagotoviti Kornstalku pošten mir. Potrebuje glavarja in če bo zdaj prizanesljiv, mu bo lord vedno hvaležen.

Pa tega Simona Girtyja, ki je brat vplivnega šavanskega glavarja in je sam med najvplivnejšimi možni v indijanskem plemenu Oneida, tega je tudi treba imeti na vrvi. To je pravi posredovalec med lordom in Kornstalkom in vsem indijanskim ljudstvom.

Tri dni pozneje je stal Girty spet pred guvernerjem. Prinesel je sporočilo, da je Kornstalk pripravljen začeti

mirovna pogajanja. Kar je stezosledec poročal v podrobnem, je pripravljalo grofa k sklepu, da se ne sme prav nič obotavljati. Barantač Girty je pripovedoval tole:

— Kornstalk je takoj, ko sem prišel v njegovo taborišče, sklical velik zbor svojih bojnikov. Prvi sem izpregovoril jaz. Res so Indijanci z navdušenjem sprejeli moje besede, toda njihova želja po miru ni bila več tako veliko kakor pred osmimi dnevi. Že so našli naslednika padlega čarovnika in ta se je z vsemi sposobnostmi prizadeval prepričati Šavane, da je prerokovana nesreča že mimo: bitka ob Kanavhi je bila zanje izgubljena, nesreča je torej že daleč v preteklosti zdaj nastopa nova doba zmag in uspehov... Takoj, ko sem jaz končal, je izpregovoril čarovnik v opisanem smislu in Šavani so hrumeli od navdušenja... Potem je vstal Katahekasa in je navdušujoče opisoval bitko ob Kanavhi. V vseh, ki so se bitke udeležili, je osvežil spomine na posamezne dogodke v bitki, obširno je opisoval junaštva posameznih indijanskih bojnikov. Vojno navdušenje Indijancev je prekipevalo, ko jim je pripovedoval tisto, česar med bitko niso mogli sami opazovati: kako je Kornstalk vodil čete k napadom. Da, v tem trenutku ib bil moral Kornstalk samo še zapeti bojno pesem in vsi bi mu sledili. Kajti tudi Modri jopič, nepreračunljiv kakor vedno, je to pot spet govoril za vojno... Tedaj pa se je dvignil Kornstalk. Vse njegovo telo je bilo počrnjeno z ogljem. Čez ledja je imel opasano volčje krzno. (Dalje).

Lord Denmor se je v razgovoru z barantačem in stezosledcem Simonom Girtyjem naslonil ob oclno. Da, odločil se je, da ponudi Kornstalku pošten mir...

Skrivnost himalajskega divjega človeka dognana

Na himalajskem gorovju baje živi v večnem snegu pošastno bitje, ki ga domačini nazivljejo Migo, nekak pošastni snežni človek, pred katerim ima tamkajšnje prebivalstvo silen strah.

Kakor poročajo, so evropski znanstveni raziskovalci, ki so plezali na te gore, res našli stopinje, podobne človeškim stopinjam. Bitje, ki je za seboj puščalo take sledove, je bilo brez dvoma dvonožno bitje ali pa vsaj bitje, ki je hodilo po zadnjih nogah. Kadar so nosači, ki so spremljali evropske raziskovalce, zagledali take stopinje, so preplašeni pobegnili, ker so takoj vedeli, da so na Migovi sledi, o katerem jim je znano, da je divji in da žre meso. Domačini so pripovedovali tujcem, da je ta pošast zelo velika. Odrasle pošasti žro meso himalajskih bivolv, mladiči pa najrajši človeško meso. Zver je časih bela, časih rjava, časih pa celo črna. Kdor to pošast vidi, je zapisan smrti, ker ga zver prav gotovo požre. Samica tega pošastnega bitja je prav tako divja kakor samec, samo da je počasnejša.

Sledovi, ki so jih ljudje opazili v snegu, pa nikdar niso bili čisto sveži.

Zver je pač hodila tamkaj nekoliko prej, da so zameti ali pa solnce sledove že nekoliko pokvarili. Te sledove so znanstveniki večkrat pregledovali, ne da bi se mogli prepričati, kakšna zver je to. Zdaj pa je menda skrivnostno uganko rešil Anglež Smythe, ki je raziskoval himalajsko gorovje ter je pri tem naletel na docela novo sled te zverine in jo tudi fotografiral.

Znanstvenik je to svojo najdbo opisal v londonskem »Timesu« (angleški dnevnik) in priobčil tudi slike sledov. V svojem poročilu pravi Smythe, da je sledove najprej imel za človeške. V sledovih je bilo jasno videti, da ima neznano bitje na nogah pet prstov. To se dobro pozna tudi na fotografiji. Te slike so si dobro ogledali tudi londonski naravoslovci. Po temeljitem pregledu vseh okolišnosti so zdaj znanstveniki dognali, da pošastno bitje ne more biti nič drugega kakor himalajski medved. Ta zver je v resnici zelo nevarna človeku in je večkrat skoraj prav tolikšna kakor ameriški medved, ki je silno divji in človeku zelo nevaren. Lastnost himalajskega medveda je tudi ta, da svojo barvo spreminja in da je

Mount Everest, najvišja gora himalajskega gorovja

časih bel, časih črn, časih pa rjav. Rešiti je bilo treba še vprašanje, zakaj zver hodi po dveh nogah. To vprašanje so znanstveniki razložili tako da himalajski medved sicer hodi po štirih, da pa zadnji nogi pri hoji postavlja zmerom v stopinje prvih dveh nog.

Tako ljudje nikdar niso vedeli, da so ti skrivnostni sledovi bili sledovi štirinožne zveri, kar je njihovo grozo seveda še povečevalo.

Zdaj je menda konec govorice, da v himalajskem gorovju živi divji človek.

Zgodba mojega življenja

Ko sem bil še majhno drevesce, sem rasel v skrajnem koncu lepega vrta. Izprva sem bil plašen in se kar nisem

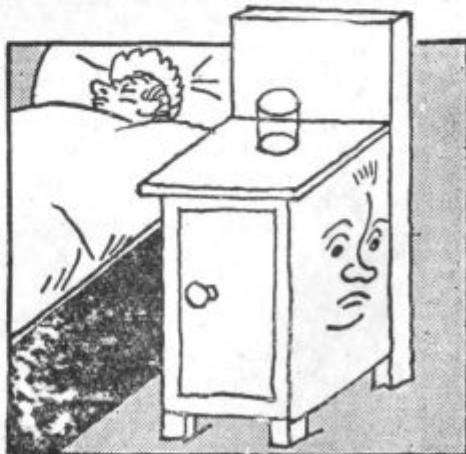

upal na beli dan. Pa o tem ne vem več dosti; pomnim le, da sta živelu blizu mene moj veliki brat in moja teta, ki sta bila zmerom prijazna z menoj in sta mi ljubeznivo mahala z vejami. Tako sem se ohrabril; tudi jaz sem jima pomahal s svojimi šibkimi vejicami in sem začel mogočno rasti, dokler nisem postal visoko orehovo drevo. Nekeč sem slišal teto, ko je rekla bratu da sem zal kakor malokdo! Prevzel se pa nisem, niti tedaj ne, ko so tudi velika dvonoga bitja, ki jih imenujete ljudi, začela tako govoriti: le čedalje bolj veselo sem mahal z vejami. Na vrtu so se pogosto igrali mali ljudje, tako imenovani otroci, in kadar so bili upehani, so sedli tik ob moje znožje. Časih so pripovedovali drug drugemu lepe zgodbe ali zapeli katero. Za šalo sem kdaj pa kdaj spustil temu ali onemu kak oreh na nos. To je bil vrišč!

Nekega dne, ko je pravkar začelo deževati in se je zrak shladil, je pa prišel človek, ki so mu rekali »očče,

odvedel otroke in jim povedal da odsihdob ne bodo mogli več hoditi k meni, ker gradijo delavci cestno železnico in bo vozila ta cestna železnica prav tod, kjer zdaj stojim jaz s svojimi sorodniki. Od strahu smo pobesili veje, osušili listje in prehlivali bridke solze! A vse to ni nič zaleгло. Nekega dne so prišli hudi možje in so nas posekali. Ne bom vam pripovedoval kako je to bolelo, niti ne, kako so nas razžagali vsakega na nekaj kosov!

Povedati pa moram da je prišel mož, ki me je pogladil, rekoč da bo napravil iz mene nekaj čednega ker sem že od rojstva tako lep. In kako je izpolnil obljubo? Dobil sem štiri majhne nožice, dolgo telo in belo pokrivalo ki ga je mož imenoval marmor. A strašno se mi je zdelo ko so mi postavili v trebuh belo, okroglo reč. Primaknili so me k babičini postelji in ko sem premagal svoj strah in pogledal okoli sebe, je

stal nedaleč od mene moj veliki brat, ki so ga zdaj imenovali omaro za obleko, in moja teta, ki so ji rekali umivalnik. Zelo smo se razveselili svidenja in časih najrajši ponoči, smo se razgovarjali o lepih starih časih, o ptičjem

petju, o solncu in o cveticah Gotovo ste nas že kdaj slišali kako pokamo. Tako se namreč pomenkujejo orehi.

Tako sem stražil ob babičini postelji mnogo let in sem jo zmerom dobro varoval mislil sem, da bo tako ostalo do konca dni.

Toda — oreh obrača. Bog obrnel Neka jutra je prišel v mojo sobo mož, vzel — Bog bodi zahvaljen! — tisto belo, okroglo reč iz mojega trebuha me vzdignil na ramo in me postavil v dnevno sobo, v kot zraven knjižne omare.

Dečka, ki sta bila zmerom tako dobre volje, sta rajala okoli mene in od veselja vpila smešno besedo, ki je nisem bil še nikoli slišal: radio! Nato je mož pregrnil moj lepi, beli klobuk, postavil name črno skrinjico in zataknil vanjo mnogo čudnih vrvic. Zelo sem bil radoveden. Moj ubogi trebuh je bil spet siromak, čeprav ne tolikšen kakor prejšnje čase. Postavili so vanj neko črno, oglato stekleno zadevščino; veliki deček, ki hodi že v gimnazijo, je rekel da je akumulator. Tako omotičen sem bil, da še počiti nisem utegnil. Dečka sta preglasno vreščala — kdo bi se bil zmenil za mojo orehovo govorico? Tedajci se je pa zgodila tista velika reč: čudež vseh čudežev! Mahoma sem začul godbo kakor angelsko petje iz nebes. In vsakovrstne povesti in mislite si celo božične zgodbe! Zda poslušam te lepe reči spet in spet še ponoči. Le veliki in mali ljudje že spijo. O kako sem srečen!

Vendarle je dobro da sem bil pet in dvajset let taka pridna nočna omarica! Za plačilo so me povišali v srečno omarico za radio!

Posledice mraza

Na Popovem polju je poginilo zelo mnogo kač zaradi hudega mraza. Ljudje so jih našli, ko se je led odtajal in je jela voda odtekati.

V žičkem okraju blizu Kraljeva (v Srbiji) je mraz prignal volkove kar v vasi. Lačne zverine napadajo živino v hlevih in tudi ljudje niso varni pred njimi.

V Dalmaciji so priletele zaradi hudega mraza cele jate divjih rac in gosli s severa. Živali so ob izlivu Neretve popolnoma pokrile polje.

Nad vsem Jadranskim morjem vladata še vedno hud mraz in divja burja. Vsi parniki prihajajo z velikimi zamudami, zlasti parniki iz Trsta in Zadra.

Kralj in mravlja

Stara angleška pravljica

Nekoč je živel mogočen kralj, ki so ga sovražniki pregnali iz njegove dežele. Skril se je v staro, napol podrto stavbo. Vsi njegovi zvesti spremljevalci so bili deloma mrti, deloma pa ubiti, in tako je ostal naposled sam.

Ves obupan je sedel na velik kamen, ki je bil ves porasel z mahom. Zda jci je kralj zagledal drobno mravljo, ki je plezala po steni navzgor. V ustih je držala drobec lesa, ki je bil mnogo večji od nje same. Toda preden je prišla na vrh, ji je padlo breme na tla. Drobcena živalca je spet urno splezala po steni navzdol, pobrala les in jela vnovič plezati navzgor. Ali ko je bila spet že skoraj pri cilju, se je zgodilo isto. To se je ponovilo osemindesetkrat; a devetinšestdesetič je srečno prišla na vrh, kjer je ležalo mravljišče skrbno skrito med kameni.

Kralj je opazoval ta dogodek in mnogo pozneje ko je bil spet zasedel svoj prestol je pravil prijateljem: »Ta dogodek mi je dal nov pogum! Mravlja je s svojo vztrajnostjo naposled vendarle dosegla kar je hotela in tudi jaz sem s potrpežljivostjo in vztrajnostjo premagal marsikatero težavo v življenju.«

Jutrovčki pišejo

Zakaj moramo varčevati

Kdor skrben in pameten je, varčuje že danes za stare zobe; Da sila in potreba ga nepripravljenega ne bo vjela.

Nesreča lahko obiskala ga bo in v revščino hudo pahnila ga bo.

Pomisli malo tud' naprej, da leto dolgo je in mnogo je potreb.

Zato mladina varčna bodi, hranjaj in misli na starost, da dni brezskrbne boš imela, ko dela tvojga konec bo.

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača.

Boljše jajce shranjeno, kot velik vol pojejen.

Plaznik Majda, dij. I. b r. real. gimn., v Celju, stanujoča v Zidani most št. 15.

Zakaj moramo varčevati?

Današnji časi so pač taki, da mora človek biti povsod varčen. V vsem mora varčevati, tudi v najmanjši reči, saj tako pravi star pregovor. »Čez sedem let pride vse prav«. Sedaj je pač takšen svet, če ima kdo denarja preveč, misli, da mora vse zapraviti. Veliko ljudi je, ki so imeli nekaj velika premoženja, a so splavala po grlu, zapili so jih. Ta nesrečni alkohol je že napravil veliko žrtev. Drugi ljudje varčujejo, da iz malega kupa naraste velik kup denarja, saj tako pravi star pregovor: »Kamen do kamna palača, zrno do zrna pogača.« Varčevati moramo, zato, da bomo imeli boljše blagostanje vse povsod, na ta način se bomo ubranili alkoholnih pijač in postali mladi junaki.

Vodlak Pavla, učenka IV. razr. ljudske šole v Braslovčah.

Zakaj moramo varčevati?

Na svetu vlada sedaj velika kriza. A to samo zaradi tega ker ljudje ne znajo pravilno štediti. Tudi danes je še dosti bogatinov, ki imajo vsega v izobilju. Pa tudi dosti denarja. A večji del ljudi je takšnih, ki nimajo niti za vsakdanji življ. To so večinoma ljudje, ki nimajo mogoče niti svoje strehe. Nič bolje se ne godi kmetu. Vse ga muči a skrbijo ga otroci in vse vpije samo za plačilo. Kmet res obupuje v teh težkih časih. Nekateri so res ubožni, a drugi zopet po lastni krivdi, ker ne znajo pravilno varčevati. Svoje otroke

oblačijo kakor gospoda, razvajajo jih z raznimi slaščicami. Nobena jed jim ni po volji. Zato pa se moramo že mi otroci vaditi k pravilnemu štedenju. Vsak dinar moramo shraniti, da se na ta način navadimo pravočasno varčevati.

Štamol Terezija, učenka IV. razr. ljudske šole v Braslovčah.

Zakaj moramo varčevati?

Varčevati se moramo učiti že v zgodnji mladosti. Še kot otroci moramo varčevati. Starši nas vedno učijo kako moramo varčevati, kajti če se sedaj, kot otroci, ne navadimo, tudi v poznejših letih ne bomo nič imeli.

Posebno dandanes, ko je v vseh krajih velika kriza, moramo še posebno gledati na vsak dinar, da ga znamo obrniti, da ga brez potrebe ne damo. Če bomo res pazili in varčevali se nam ni treba bati, da bi bili na stare dni v pomanjkanju.

Pečovnik Silva, učenka IV. razr. v Braslovčah.

Zakaj moramo varčevati?

Varčevati moramo zato, da ne porabimo denarja že vsega v mladosti, ampak ga moramo shraniti v hranilnico. Jaz, kadar dobim kakšen dinar ga dam v nabiralnik. Nas so v šoli učili, da ne smemo vsega denarja zapraviti že v mladosti, ampak ga moramo shraniti v hranilnici. Mama nam večkrat pravijo: »Otroci, navadite se varčevati že v mladosti, da ne bo treba stradati v starosti«. Stari pregovor pravi: »Kamen do kamna palača, zrno do zrna pogača«.

Prislan Leopoldina, učenka 4. razr. ljudske šole v Braslovčah.

Zakaj moramo varčevati?

Janezek je pomagal stricu na vrtu. Mrak je že razpenjal kot tenčice lahke megle po dolinah.

Stric je oblekel suknjič in dejal: »No Janezek, dovolj je za danes!« Stopila sta z vrta proti stričevemu domu. Na pragu sta se poslovila, za plačilo je stric stisnil Janezku v roko novc. Kam z novcem?

Nekaj mu je šepetalo: »Kupi si lepih sladkih bonbončkov... to bodo dobri. Ne odlašaj. Denarja nimaš vedno!« Notranji glas pa ga je svaril: »Ne

stori tega! Mamici ga nesi. Ona ti bo denar spravila in če boš varčeval, si boš lahko ko dorasteš nakupil mnogo lepega.»

Janezek je okleval in premišljeval kaj bi storil, a že je stal pred domačim pragom. Ko je zagledal mamico je bilo tudi premišljevanja konec, pomolil ji je zaslužen novic in vsa skrb je bila pri kraju. Postalo mu je lahko pri srcu.

Minilo je nekaj let. Janezek je zrastel v Janeza. Bil je pošten in bogat mož. Kaj je k temu pripomoglo? Če ga vprašaš: »Janez odkod imaš toliko denarja? ti bo dejal: »Že kot otrok sem se priučil varčevanju. Varčeval sem in spravil dinar k dinarju. Omamljale so me lepe reči in sladke slaščice, toda držal sem se pregovora: Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača!«

Setina Bogdan, 1 a razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Tabor 5-II.

Zakaj moramo varčevati?

Varčevati moramo zato, da vse dobrote matere narave, dela človeških rok in zaslužka do zadnjega izkoristimo. To se pravi n. pr.: ne zavržimo nikoli niti drobtinice, kaj še kosček kruha. Iz starega kruha naredimo cmoke in enako ga lahko zmeljemo in si tako prihranimo denar za druge potrebne izdatke. Drobline pa bodo košim ali pa drugim tiskam dobrodošle.

Nič ne zavržemo, vse iskoristimo in tako v večji meri uživamo svoje imetje ali zaslužek.

Na ta način lažje kaj denarja prištedimo za gradnjo hiše, novo obleko, počitnice, razno razvedrilo, posebno pa za stara leta, bolezen, brezposelnost, poroko in rojstvo v hiši.

Varčevati moramo tudi zaradi državne skupnosti. Tako je naša država vedno manj odvisna od drugih, skoraj vsega imamo dovolj, da še drugim državam prodajamo.

Zato nikoli več vojne, ona ne varčuje, ona uniči ljudi, živali, imetja in duh in to ne v korist žrtvam.

Aristes Erjavec l. b. r. dek. mešč. št. v Sp. Šiški, Celovška cesta 56/I.

Kako naj varčujemo, hočeš vedeti striček? Otoci dobimo večkrat kak dinar, ki mora v hranilniček. Tu notri pa ne ostane vedno. Ob začetku šolskega leta naročim »Naš rod«, »Našo radost«, »Luč«. To plačam sam iz tega kar prihranim. Od tega imam dvojno

korist. Prvič sem ponosen, ker nekaj kupim sam, drugič, se pa naučim marsikaj koristnega posebno iz »Našega roda« in to vse za prihranjene dinarje. — Varčevati pa znam še drugače. Če drugi plezajo po drevju in trgajo hlače in nogavice, jaz raje skačem in telovadim, kjer ne raztrgam toliko. Tudi drsam se ne po čevljih, ker starši težko kupijo druge. Nisem nejevoljen če moram nositi bratove obleke. Starši morajo zelo štediti pri vsem. Mamica pravi, da se moram navaditi biti skromen, ker bom moral vedno biti dokler si ne bom sam služil kruha. Potem pa morda še bolj. Šel bi rad čez par let v gimnazijo, kjer je že starejši brat. Starši bodo težko skrbeli za oba. Zato moram znati hraniti in varčevati najbolj pri obleki. Ali se Ti ne strinjaš s tem? In novi natečaj? Pogovorimo se »enkrat« kako nam naši očetje služijo kruh, ali pa »kaj me najbolj zanima v časopisu.« Pozdravlja Te

Ivo Pišek, uč. III. r. v Semiču.

Kako moram varčevati?

Že v mladih letih sem premišljeval kako bi si pridobil denar, da v starih letih ne bi bilo treba trpeti bede. Zato sem si preskrbel denar. Kupil sem si hranilnik. Odkoder dobim kak dinar ga vržem v hranilnik. Tako se jih je veliko nabralo. Takoj sem vzel hranilnik in ga nesel v hranilnico. Moja misel je varčevati kakor pravi pregovor:

Zrno do zrna — pogača,
dinar na dinar — palača.

Za novi natečaj pa bi rad dragi stric Matie »Moj šolski izkaz«.

Prinčič Osvald št. 277, Zg. Šiška IV. raz. os. šole.

Kako moram varčevati?

Že kot majhen otrok sem si mislil, da je bogastvo in sreča, kdor ima kaj prihranka. Vsak dinar odkoder ga dobim, ga spravim v hranilnik. Tako se jih je nabralo toliko, da sem jih nesel v hranilnico. Tam so mi shranili denar in kadar bom potreboval ga lahko vzamem iz hranilnice. Tako moram varčevati, da v starosti ne bo treba trpeti bede.

Za novi natečaj pa bi rad stric Matie »Moj šolski izkaz«. Najbolj se mi je dopadel natečaj moja mamica. Nič se mi ni dopadel natečaj o svetovni vojni. Lepo Te pozdravlja

Majnik Milan uč. II. raz. v Zg. Šiški 264.

Risbe iz številčk

Dragi stric Matič!

Tukaj Ti pošiljam te dve sliki iz številčk. Prva pomeni Indijanca, a na drugi je Kitajec.

Stefanac Bogomir, Ljubljana,
Medvedova c. 18.

Morda še ne veš,

Belgijsko vojaštvo ne bo več uporabljalo konjev. Belgijska vlada je sklenila, da bodo vso vojsko motorizirali. Tako torej ne bodo več uporabljali konj v vojnah. Lepo bi bilo, če bi vse vlade vseh držav na svetu sklenile, da se ne bodo več vojskovali med seboj.

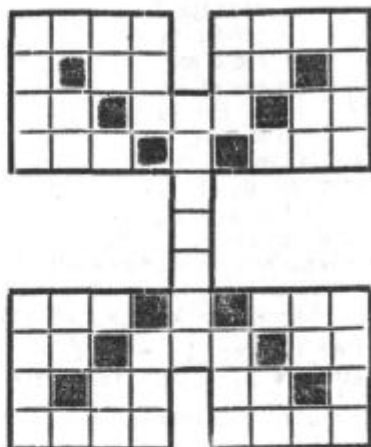
Največji slap na svetu. Doslej smo bili vsi prepričani, da so Niagarski slapovi v Ameriki največji na vsem svetu. Zdaj pa so dognali, da so Viktorijski slapovi v Afriki še večji. Ti slapovi so visoki 122 m in široki 1696 m. Niagarski slapovi so pa samo 50 m visoki in 1241 m široki.

Papir iz umetne bombaževine. V Pittsburgu (v Ameriki) so odkrili postopek, ki omogoča izdelovanje papirja

iz umetne bombaževine slame in drugih poljedelskih odpadkov.

Gradovi v Sloveniji. Slovenija ima še 344 dobro ohranjenih gradov in 177

Križanka

Navpično: 1. goreča grmada 2. pomožni glagol 3. veznik 6. vzklík 9. velik umrlí evropski državnik 10. zaimek 11. veznik 12. žensko krstno ime 14. veznik 16. vrsta blaga 17. egipčansko božanstvo 19. žuželka 20. ploskovna mera 22. čutila 25. števník 27. kazalni zaimek 28. italijanska reka

Vodoravno: 1. poljsko orodje 4. staroslovanska pljača 5. števník 7. začimba 8. ima vsak človek 10. del sobe 13. nikalnica 14. vas pri Ljubljani 15. bosanska reka 16. del človeškega telesa 18. nota 19. čutilo 20. rimski denar 21. trgovski izraz 23. veznik 24. slovenski knez 26. družinski član 29. staro mesto.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. smrt 5. ol. 6. liv 9. Troja, 11. trak 14. Ida 15. si 16. vem 17. pri stan 18. Til 19. ak 20. kri 21. krava 22. kje 24. sto 27. ar 29. Ahil.

Navpično: 1. Stol 3. rt 4. tri 7. Lipik 8. vrt 10. Odiseja 11. tja 12. ra 13. Krim 15. Senta 16. vas 18. tale 21. Kr. 22. kri 23. Eva 26. orel.

Kdo bi rad imel ves letnik 1937 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za malhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.